

המאמר באדיבות: המכללה ללימודי הסוס

מאת: נטליה דויד

דניאל שחר הוא מהצעירים בקורס מטפלים השנה (2014), אולם הוא יכול ללמד את כולנו דבר או שניים על החיים. כשישב לספר לי את סיפורו האישי, הוא נזכר ביום שבו חייו החלו להשתנות. "כשהייתי בכיתה ב' החלו להופיע כל מיני תופעות שהוריי התקשו להסביר, זה התחיל במצמוצי עיניים. הוריי לקחו אותי לרופא עיניים שלא מצא פגם כלשהו בראייה שלי. אח"כ חשתי צורך שחזר שוב ושוב לכחכח בגרון ולמשוך באף. הוריי לקחו אותי לבדיקות, הפעם לרופא אף אוזן גרון שגם הוא לאחר בדיקות אמר שהוא אינו מוצא ממצא חריג כלשהו. לא חלף זמן רב עד שנוספו לתסמינים קולות שהופיעו לפרקים, עוויתות של הצוואר ושלל תסמינים נוספים." ביקורים חוזרים ונשנים אצל סדרה של רופאים לא חידשה דבר, למעשה, על הנייר הכל היה בסדר אצל דניאל, אבל הוריו של דניאל לא הסתפקו בתשובה הזאת ודניאל שלא היה כל כך מודע לעצמו בגיל הזה הבין שמהו לא כשורה.

במקביל לתופעות המוזרות חל אצל דניאל קושי להתרכז ולהקשיב בשיעורים שהשפיע ישירות על הישגיו בלימודים. הוריו של דניאל שינו כיוון ופנו לפסיכולוג. באותה הפגישה התבהר הכל – התופעות המוזרות, המצמוצים, הכחכוחים, הקולות והקושי בלימודים הם תסמינים של תסמונת טורט.

תסמונת טורט הינה הפרעה ממקור נוירולוגי המופיעה בילדות, ומאופיינת בטיקים מוטוריים ווקליים רבים המשתנים בחומרתם. תסמונת טורט אינה מחלה, לקות או נכות ולמרות שטורט

אינה מסכנת חיים, הטיקים יכולים להיות מתישים וכואבים. בנוסף, כמחצית או יותר מהמתמודדים עם טורט מתמודדים גם עם הפרעה כפייתית טורדנית, הפרעת קשב וריכוז ודיכאון. "קשה מאוד להסביר את ההרגשה לפני הטיק", אומר דניאל, "אתה מרגיש את זה בא, זה מעין דחף בלתי נשלט שלאחריו יש הקלה. זה כמו גיהוק שמופיע בפתאומיות. אין לך שום סיכוי לעצור אותו.

דניאל המשיך בטיפול הפסיכולוגי על מנת לאפשר לו להתמודד עם התסמונת. כשהתבגר והגיע לחטיבה החל להתוודע אל עצמו ואל הסביבה וגילה שילדים יכולים להיות מאוד אכזריים. הוא נדחה חברתית "הייתי נושא ללעג, היו מצביעים וצוחקים עליי, ההצקות האלה התבטאו בהתעללות מילולית ולעיתים גם באלימות פיזית. נחשבתי לחריג וזה הוריד לי את הביטחון העצמי לקרשים." ההרגשה של להיות אחר, שונה משאר הילדים והתגובות שקיבל הובילו אותו עד מהרה להסתגר מהעולם החיצון, "הייתי מעביר את זמני אחרי הלימודים בבית. טלוויזיה, מחשב ואוכל הפכו לחבריי היחידים." מספר חבריו של דניאל ניסו להשיג אותו בטלפון ולהזמין למפגשים חברתיים, מכולם הצליח להתחמק. אלמלא אחד מחבריו שהופיע יום אחד בפתח ביתו, חייו של דניאל אולי היו נראים אחרת. "הוא הציל אותי, הוא הבין שטלפונים לא עובדים והגיע לביתי ולא וויתר עד שהסכמתי לבוא איתו. הוא התחיל להכיר לי אנשים, ולהוציא אותי למקומות, והוא ממש דחף אותי – תרתי משמע – לנשיקה הראשונה שלי," צוחק דניאל.

כשעלה לכיתה ט' חייו של דניאל החלו לקבל צורה, הוא התאמן במרץ והצליח להוריד את כל המשקל העודף שהעלה, הטיפול פסיכולוגי סייע לו להתפתח ולצמוח לכיוון חיובי, הטיקים התמתנו מעט ודניאל התחיל להשתפר בלימודים. כשהוריו הבחינו במשיכה החזקה של דניאל לסוסים הם רשמו אותו לחוג רכיבה בחוות אור ליד גבעת זאב לא רחוק ממקום מגורם בירושלים. דניאל שמאוד אהב סוסים מילדותו נהנה מאוד לרכב. "הכל נראה צלול יותר כשיושבים על גבו של סוס, אתה מרגיש שאתה בשליטה." כשהיה בן 17 בעקבות העברה של מקום עבודתו של אביו לארה"ב החליטה המשפחה כולה לעבור יחדיו. שם המשיך לחזק את הקשר שלו עם הסוסים ורכב בחווה שהייתה קרובה לביתם, את כריס שהדריכה אותו כנראה לא ישכח לעולם. כשחזרו לארץ היה יוצא עם משפחתו לטיולי סוסים בטבע.

בהגיעו לגיל 18 עמדה שאלת הגיוס על הפרק, לדאבונו קיבל דניאל פטור מידי מצה"ל, על אף שכבר חדל ליטול את התרופות וחי חיים נורמטיביים לחלוטין עם כמעט שליטה מלאה על הטיקים שנותרו. הוחלט על פי המלצה מהפסיכולוג והתייעצות עם הקב"ן שהתגייסות לצה"ל עלולה להביא נסיגה במצבו. דניאל לא וויתר והחליט שאת תרומתו למדינה יעשה דרך השירות הלאומי. את שירותו הלאומי

העביר במסגרת התנדבות בבית החולים הדסה הר צופים. במחלקת טיפול ילדים הסובלים ממגוון בעיות, היה צריך לשהות במחיצת הילדים, לשחק איתם, לעזור להם להכין שיעורי בית ולתת להם אהבה.

שם לפתע נכח לדעת כי הילדים נקשרים אליו בצורה חסרת תקדים שכמעט ואין לה הסבר והוא הוקסם מכך. "היה שם ילד אחד שאחרי הפעם הראשונה שישבתי איתו ועזרתי לו להכין שיעורי הבית לא הסכים שאף אחד אחר ייכנס אליו, הילד הזה נקשר אליי ממש חזק וזה סימן לי משהו." כשהשתחרר מהשירות חשב טוב מה הוא רוצה לעשות בחייו, הילדים שפגש בשירות הלאומי היו מקור ההשראה בעבורו, והסוסים שתמיד הייתה להם פינה בלבו גרמו לו לתור אחר מקצוע שישלב בין השניים.

לא חלף זמן רב עד שמצא את הדרך להגשים את החלום על ידי רכישת מקצוע – "מדריך רכיבה טיפולית". הוא עצמו מעולם לא היה בטיפול דרך רכיבה טיפולית אך זכר על עצמו בבירור את תרומת הרכיבה לביטחונו העצמי, הוא זכר שמיד לאחר שהחל לרכב הריכוז שלו התחדד, היה לו קל יותר לבצע מטלות יומיומיות והמוטיבציה והשמחה שלו בחיים גברה. למכללה ללימודי הסוס הגיע שנה שעברה על מנת לעבור הכשרה בתור מדריך רכיבה מערבית ומדריך רכיבה טיפולית.

את קורס מדריכי הרכיבה הוא עשה בסניף של המכללה בבן שמן (ליד מודיעין), בו הוא למד לעומק את הרכיבה המקצועית, אילוף הסוסים וטכניקות הדרכה מודרניות. "באחד ממפגשי הקורס רכבתי על סוסה שמעדה ואני מצאתי את עצמי די מהר בחול, אבל הצלחתי להתגלגל מהר לכיוון הגדר בכדי שלא תדרוך עלי הסוסה בטעות. אני זוכר את זה כמשהו חיובי ומצחיק. הייתה לי הרבה שליטה על הסיטואציה. קמתי, עליתי עליה מיד והמשכתי לרכב." המאמן שחר חשוב שמרכז את הקורס בבן שמן זכר את אותו האירוע ולאחר שצחק אמר, "דניאל לא ידע את אחד החוקים החשובים ביותר ברכיבה – מי שנופל מכין עוגה לכל הקבוצה! ספרתי לו על כך והוא לא אכזב. ובגלל שהעוגה הייתה יותר מדי טעימה, לאחר לחץ חברתי מתון הוא נאלץ להביא עוד אחת שבוע לאחר מכן."

מו כן דניאל עשה את קורס המטפלים בסניף הראשי של המכללה בפרדס חנה, שם למד טכניקות ומיומנויות טיפול לצד עבודה מעשית עם מטופלים הלוקים בפיגור שכלי קל עד קשה ואוכלוסיות עם קשיי קשב וריכוז. "באחד ההדרכות עבדתי עם מטופל שיש לו פיגור קל על התפקוד המוטורי שלו בעזרת חישוב. קיבלתי שיתוף פעולה מלא ממנו והיה נראה שהוא מאוד נהנה. לאחר ההדרכה שאלו אותי המדריכים בקורס אם שמתי לב שהצלחתי להשיג כבר במפגש השני עם המטופל התקדמות אדירה. מאוד חיזק אותי לקבל פידבק כזה ולהרגיש שאני יכול להשפיע לטובה על אנשים בעלי קשיים באמצעות הסוסים.

אם תסתכלו על דניאל היום תראו בחור יפה תואר עם עיניים נוצצות וחיוך כובש. בחור שאין לו בעיה להיטמע בחברה ולהיות פופולארי ואהוד. לאחר השיחה שלנו היה נדמה לי שאני רואה איך החיים כיוונו אותו למטרה הזאת. דניאל גדל עם קושי, גבר עליו והצליח להפוך אותו לכלי טיפולי חזק עבור ילדים ואנשים המתמודדים עם קשיים. "אני חושב שאני נמצא היום בדיוק איפה שאני צריך להיות והולך לכיוון שנכון לי, זה חלום להיות במקצוע שמשלב את שתי האהבות שלך – הסוסים והטיפול באנשים".